

בש"פ 7986/15 - חוסאם בטאט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7986/15

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקש:

חוסאם בטאט

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופט א' אינפלד) בעמ"ת
44646-11-15 מיום 19.11.2015

בשם המבקש:

עו"ד משה סרוגוביץ

החלטה

מונחת בפניי בקשת רשות ערר שעניינה הפקדת ערבון כספי על ידי המבקש כתנאי להשתחרר ממעצרו עד לסיום הליכים. על המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום, המייחס לו שני אישומים של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. עיינתי בחומר, לרבות ההחלטה שניתנה על ידי בית משפט השלום בבאר שבע בתאריך 22.11.2015 (מ"ת 32581-11-15, מפי השופטת הבכירה ש' שטרית).

לא מצאתי לנכון להעניק רשות ערר בגלגול שלישי. אמנם, בבקשה מעלה הסנגור סוגיות משפטיות שונות. ברם, מסופקני אם זה המקרה המתאים. ראשית, בהחלטה שניתנה אתמול נכון היה בית משפט השלום להפחית את סכום הערבון, ולהעמידו על שיעור של 15,000 ש"ח. נוסף כי התקווה היא שהמבקש יפקיד את הסכום, אך בכל מקרה לא

עולה מההחלטה האמורה כי שיעור הערבון שנקבע הוא בגדר רצפה שאין לרדת ממנה. שנית, אף לא עולה מהבקשה מהי הצעת המבקש בעניין הספציפי. אכן, יש לשאוף לכך כי אדם לא יעצר בשל העדר יכולת. אך כלל זה אינו יכול להצדיק בכל מקרה התאמת הסכום ליכולת הכלכלית הנטענת של המבקש. תנאי הפקדת ערבון אינו כלי שרירותי ולא רציונאלי, אלא טמונות בו תכליות שונות שנועדו להוות חלופה למעצר. שלישית, אף לפי עמדת הסנגור בדבר הסכום המקובל בכגון דא, וכי בתקופה הנוכחית ישנו בסיס להעלאת השיעור – אין לומר כי התוצאה כיום, שאינה בהכרח בגדר תוצאה סופית, דורשת התערבות של בית משפט זה. רביעית, גם אם לא מקובלים עליו בהכרח כל נימוקיו של בית המשפט המחוזי, במכלול עדיין לא מצאתי מקום להתערב באשר נקבע בנסיבות תיק זה, נכון להיום.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ו, 23.11.2015.

ש ו פ ט